

ISBN: 978-625-7303-11-8

© 2020 Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A.Ş.

ketebe.com

Ketebe Yayınları: 402

Roman

Yayın Yönetmeni

Furkan Çalışkan

Dizi Editörü

Aykut Ertuğrul

Yayıma Hazırlayan

Gülşen Funda

Düzeltili

Ayşe Nur Rana

Kapak

Harun Tan

Mizanpaj

Tamer Turp

1. BASKI

Ocak 2021
İstanbul

Ketebe Yayınları

Sertifika No. 34989

Maltepe Mahallesi Fetih

Caddesi No: 6 Dk: 2

Topkapı 34010 İstanbul

Tel: 212.612 29 30

e-mail: ketebe@ketebe.com

Baskı ve Cilt

Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad.

No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok

Kat: 2 34310 Haramidere -

Avcılar / İstanbul Sertifika No: 44452

Tel: 212.412 17 00

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A.Ş.'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Kemik Kitabesi

TUNA YUKAY

KETEBE

Tuna Yukay

1977 yılında İstanbul Kadıköy’de dünyaya geldi. İlk ve ortaöğrenimini İstanbul’da, lise ve yükseköğrenimini Sakarya’da tamamladı.

İlk kitabı *Karışık Odalar* 2012 yılında yayımlandı. Bu öykü kitabını 2013 yılında yayımlanan *Çürük Tavşan* ve 2017 yılında yayımlanan *Küvetteki Adam* adlı romanları takip etti. Son olarak 2019 yılında *Kan Akacak ve Bitecek* adlı öykü kitabı okuyucuyla buluştu.

Sütün içine bir sinek düştü. İlah ikinci kez kendini aldanmış hissetti ve ebedî aydınlık karanlığa döndü yüzünü. Dünya, ikinci cennet artık hiçbir zaman eskisi gibi olmayacak.

Kan toprağa döküldüğünde İlah'ın öfkesi yeri göğü titretti. Öyle ki yer sarsılırken o kanı emip denizler kaynamaya başladı, gökyüzü kararıp aylar boyunca güneş yüzünü göstermedi. İlah'ın Gölgesi, diğerlerini yaşatmak istiyorsa ruhuna iki evladının acısını almak zorundaydı. Aldı da. Katil oğlunu, kız kardeşini ve onunla beraber aslını unutanları doğuya sürdü. Elleriindeki bütün gücü alarak. Sürülen bağırdı, "Ben kurban seçildim, o değil, baba bağışla beni! Bağışla ki sana layık bir oğul olabileyim!" Bağırdı ve inletti yeri göğü. Ama o artık geç kalmıştı.

St. Abundius G. Plenilunium¹

Inscripción de Espiritu y Hueso

Ruh ve Kemik Kitabesi

Cilt no: III Sayfa: CCXLIX

1 Kayıtlarda, 5. yy'da yaşamış ve Como Piskoposluğu yapmış Aziz Abundius'un ismine rastlanmaktadır, fakat Aziz Abundius G. Plenilunium'un kim olduğuna dair kesin delil bulunamamıştır. Bir süre ünlü dilbilimci Benjamin Lee Whorf ile çalışan ve adı geçen (Inscripción de Espiritu y Hueso) eser üzerinde etimolojik araştırmalar yapan Escondido Huerta, 16. yy'da İspanyol fethinden sonra Meksika'da faaliyet gösteren sömürgecilere ait kaynaklarda benzer isimler tespit etse de Aziz Abundius isminin mahlas olduğunu, eserin içeriğini değerlendirerek aynı yüzyıl içinde bir Aztek rahibi tarafından kaleme alındığı iddiasını savunmuştur.

18 Aralık

Kapının altından sızan yağmur suları apartman girişinde büyüyordu, ağır ağır. Gün yeni başlıyor olmasına rağmen böcek ilaçlama servisi, pizzacı, çilingir ve market ilanlarının ardında bir koşuşturmaca vardı. Ara bizi, ye, zehirlen, iki yol, açılacak önünde, farklı değil ama, koş, koş böcek, durma, yaşayacaksın. İnsanlar, binalar, arabalar, ışık. Caddenin ruhu, gölge gölge, kapının demirlerine, kirli camına iliştirilen ilanların ardında beliriyor, sonra çabucak kayboluyordu.

Çok geçmeden dışarıdaki gölgelerden biri diğerlerinden koptu ve apartman kapısının önünde dikilip şemsiyesini kapadı. Ayaklarını yere vurdu sertçe. Bu sırada, kapının diğer tarafındaki su sayaçlarının altında bir şeyler kemirmekle meşgul olan, sırlıklam bir sıçan korku içinde kafasını havaya dikip boşluğu kokladı. Birbirine yapışmış, parlayan tüyler, ince, kayış gibi bir kuyruk. Daha yakın. Işıl ışıl gözler, sağa sola kıvrılan bir burun, kulaklar, küçük, kahverengi. Daha da yakın. Kulağı çevreleyen kısacık tüyler, pembe deri, altında incecik kırmızı damarlar. Titriyor. Adam, ayaklarını tekrar, daha sert bir şekilde yere vurunca, hayvan kulaklarını geri yatırarak dışarı

fırladı. Su birikintisinin ortasından geçip arkasında kalın bir iz bırakarak bodruma inen merdivenlerde gözden kayboldu. Sıçanın hareketiyle suyun üzerindeki yansımalar ikiye ayrıldı.

Birleşti.

Ayrıldı.

Birleşti.

DaLgAlAnDı.

Kartonpiyerli tavan, ampul, hayal meyal, yan yana dizilmiş dört posta kutusu, su sayaçlarını koruyan iki kanatlı dolap, menteşesinden kopan bir kanadının ucu yere yapışmış, sunta parçaları, çürümeye başlayan demir kapı ve önünde dikilen adam. Apartmanın girişi suyun üzerinde batıp çıkarken, önce şemsiyenin ucu girdi içeri, ardından bir ayakkabı. Kahverengi deri suyu iyice çekmiş, siyaha yakın bir renk almıştı.

“Delilik bu, delilik. Ne işim var burada.”

Islak adam şemsiyesinin ucunu birkaç kez yere vurduktan sonra omzundan kayan çanta askısını yukarı çekti. Kafasını hafifçe geri atıp derin bir nefes aldı. Apartmanın rutubetli havasını soluduğunda, tanıyordu bu kokuyu, sakinleşmişti biraz. Bir iki nefes daha aldı. Salon beyefendilerine yakışan rahat bir tavırla, elini paltosunun yakasına götürdü. Yağmur damlalarını elinin tersiyle savurup apartman otomatığına bastı.

“Yine de, delilik!”

Son birkaç gündür düşünmekten doğru dürüst uyuyamamıştı zaten, bir de bu gri, meymenetsiz hava. Ayaklarını kalorifer peteğine uzatıp kahvesini içiyor olmalıydı şimdi. Gök gürültüleri. Aniden parlayan bir ışık. Ve bam! Dünya tam ortasından yarılmış gibi. Yine düşünenecekti ama olsun, insan parlak ışıklar altında ve özellikle ayakları sıcakken güzel şeyler getirebilirdi aklına. Bir de kahve varsa elinde. Küçük kahverengi tanecikler.

Sıcak su. Koku. Burun kanatlarını aç aça bir iki derin nefes daha alıp ayağını iki basamak yukarı koydu ve eğilerek paçasını silkeledi. Doğrulduğunda omzundan kayan çanta askısını yukarı çekti.

“Yok vallahi, hiç akıllanmayacağım.”

Merdivenleri çıkarken arada bir duruyor, uzun zaman önce yaşadıklarını hatırlamak ister gibi ki bunda gayet başarılıydı, tüysüz ellerini ahşap korkulukların üstünde gezdiriyordu. İkinci katın sahanlığında durdu, elini çantasının ön gözüne atarak bir ajanda çıkardı. “Neden hatıralar kötü de olsa bize umut veriyor?” Böyle yazdıktan sonra gülümsedi. “Salakça şeyler yazmamızı önlemek için. Salakça!” Yazının sonuna bir gülücük işareti kondurup ajandayı yerine koydu ve omzundan kayan çanta askısını yukarı çekti. Dördüncü kata çıktığında, merdivene oturup paltosunun etekleriyle dizlerini kapattı, etrafına bakınırken sigarasını yaktı. Apartmanın ışıkları söndü.

Sessizlik.

Karanlık.

Sigaranın kızıl çıtırtıları.

Şşşt. Dinle!

Nefes kırar sessizliği.

Karanlığı da.

İşini bitirip ayağa kalktığı anda omzundan kayan çanta askısını yukarı çekti tekrar. Üstünde kalan son damlacıkları da silkeledikten sonra zili çaldı. Islak parmakları düğmenin üzerinden ayrılmamıştı ki...

“Saat kaç?” dedi kapıyı açan adam karışık bir yüz ifadesiyle.

Islak adam kapının zile bastığı anda açılmasına şaşırılmıştı. Apartmanın karanlığı ışığa karışıp kaybolurken, o an için, nasıl